

Paradise Regained

Árnyékcsőndben szuszognak
a földek merőleges vonalai
kubista remekmű
ahogy a fény pihen a fákon
éztelenített hangulat
ahogy kúszik az évelő zakatolás
mi vagyunk a gondolat
ami gondolja önmagát.

Negativitás

kakukkos nesztelenség hintázik egy ágon
az ablakból
ikermagány sunnyog
pasztellnyomorban
bugyborékol a nyomtatott csend
nem gondolok
törött rothadásra fogzománc alatt
nincs válasz
kinyújtott karomra
poshadó hitben
az Isten is alszik.

Ringató

Rásimul a napfény
szerelme a fákra,
Lemászik a Nap vén,
goromba tanyákra.

Öreg öregember
hajlik a határban,
Öreg szerelemmel
botorkál a nyárban.

A keréknyom nyirkos,
belelép a lábam,
Mélázik e gyilkos,
hosszú hallgatásban.

Búcsúárnyék

néma miatyánkok közt
fészket rak a lassú halál
elnyűtt szívemben
az elmúlás hideg keze
taktust ver
a szomorúsághoz

elmegyek
mint dallam elhagyja a kottát
már csak egy ima vagyok
Isten
tehozzád